

virksomheder i Vizcaya (EFT L 279, s. 35), Kommissionens beslutning 2002/894/EF af 11. juli 2001 om den spanske stats støtteordning til fordel for virksomheder i Guipúzcoa i form af et nedslag i skatten på 45 % af investeringsbeløbet (EFT L 314, s. 26), og Kommissionens beslutning 2002/540/EF af 11. juli 2001 om den spanske stats støtteordning for nyoprettede virksomheder i Guipúzcoa (EFT L 174, s. 31) (»beslutningerne fra 2001«), samt i henhold til artikel 260 TEUF ved ikke at have vedtaget alle de foranstaltninger, som opfyldelsen af Rettens dom af 14. december 2006, Kommissionen mod Spanien (forenede sager C-485/03 — C-490/03, Sml. I, s. 11887, »dommen fra 2006«) indebærer, der vedrører Kongeriget Spaniens tilside-sættelse af dets forpligtelser i henhold til de nævnte beslutninger.

- Kongeriget Spanien pålægges at betale Kommissionen en tvangsbøde på 236 044,8 EUR for hver dag opfyldelsen af dommen forsinkes, regnet fra den dato, hvor der afsiges dom i den foreliggende sag, indtil datoen, hvor dommen fra 2006 er fuldt opfyldt.
- Kongeriget Spanien pålægges at betale Kommissionen et beløb, hvis størrelse beregnes ved at gange 25 817,4 EUR med antallet af dage, overtrædelsen har været regnet fra tidspunktet for afsigelsen af dommen fra 2006 til:
 - datoen, hvor Kongeriget Spanien generhverver den støtte, der er erklæret ulovlig i beslutningerne fra 2001, forudsat at Retten før afsigelsen af dom i den foreliggende sag har skaffet sig vished for, at generhvervelsen faktisk er sket
 - datoen, hvor der afsiges dom i den foreliggende sag, hvis dommen fra 2006 ikke er fuldt ud opfyldt før denne dato.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har gjort gældende, at de spanske myndigheder ikke har vedtaget alle de foranstaltninger, som opfyldelsen af dommen fra 2006 indebærer, idet de ikke har generhvervet hele den støtte, der blev erklæret ugyldig og uforenelig [med EU-retten] i beslutningerne fra 2001.

De spanske myndigheder har for det første anset visse individuelle støtteforanstaltninger som forenelige med det indre marked, uden at støtten dog opfyldte kravene til en national ordning med regional støtte godkendt af Kommissionen, og uden at den under alle omstændigheder opfyldte kravene i retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte (EFT 1998, C 74, s. 9).

For det andet har de spanske myndigheder i forhold til visse støttemodtagere anvendt et fradrag på op til 100 000 EUR for hver støttemodtager per trærsperiode uden at overholde reglerne om »de minimis«-støtte.

For det tredje har de spanske myndigheder i nogle tilfælde med tilbagevirkende kraft anvendt skattefradrag, som var fastsat i den spanske skattelovgivning, uden at betingelserne for at kunne anvende sådanne fradrag i henhold til den spanske lovgivning var opfyldt.

Endelig er for det fjerde ikke alle betalingsordrerne fra de spanske myndigheder blevet betalt af dem, der har modtaget den ulovlige støtte. Ifølge Kommissionens beregninger udgør de endnu ikke tilbagebetalte beløb ca. 87 % af den samlede ulovlige støtte, der skal tilbagebetales.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Symvoulis tis Epikrateias (Grækenland) den 20. april 2011 — Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd og William Hill Plc mod Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon og Ypourgos Politismou

(Sag C-186/11)

(2011/C 186/26)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Symvoulis tis Epikrateias

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd og William Hill Plc

Sagsøgte: Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon og Ypourgos Politismou

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er nationale retsfor skrifter, som med det formål at begrænse udbuddet af hasardspil indrømmer en enkelt virksomhed, der har form af et børsnoteret aktieselskab, eneret til at gennemføre, administrere, afholde og drive hasardspil, i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 43 og 49, for så vidt som denne virksomhed reklamerer for de hasardspil, den afholder, udvider sin virksomhed til andre lande, spillerne deltager frit, og maksimumindsatsen og -gevinsten er fastsat pr. kupon og ikke pr. spiller?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er nationale forskrifter, hvorved — idet de i sig selv har til formål at bekæmpe kriminalitet ved at sikre kontrol af virksomhederne inden for det pågældende område, således at det sikres, at disse aktiviteter kun udøves inden for kontrollerede kredse — en enkelt virksomhed indrømmes eneretten til at gennemføre, administrere, afholde og drive hasardspil, i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 43 og 49, selv om denne indrømmelse samtidig medfører en ubegrænset udvikling af det pågældende udbud? Eller skal udviklingen af dette udbud under alle omstændigheder, og for at den pågældende begrænsning kan anses for at medvirke til at nå målet om bekæmpelse af kriminalitet, altid være kontrolleret, sagt med andre ord skal det have karakter af en nødvendig foranstaltning for at nå dette mål og ikke gå videre end dette? Såfremt den nævnte udvikling under alle omstændigheder skal være kontrolleret, kan den da anses for

kontrolleret i denne henseende, hvis eneretten på dette område indrømmes en enhed med de karakteristika, som er beskrevet i det første spørgsmål? Såfremt indrømmelsen af denne eneret anses for at føre til en kontrolleret udvikling af udbuddet af hasardspil, går indrømmelsen af ovennævnte eneret til en enkelt virksomhed da ud over, hvad det er nødvendigt, idet det samme formål hensigtsmæssigt kan opnås ved at indrømme denne ret til flere end én virksomhed?

- 3) Såfremt det henses til de to første spørgsmål lægges til grund, at indrømmelsen i henhold til de omhandlede nationale bestemmelser af eneretten til at gennemføre, administrere, afholde og drive hasardspil ikke er forenelig med EF-traktatens artikel 43 og 49: a) har de nationale myndigheder i henhold til disse traktatbestemmelser da mulighed for i en nødvendig overgangsperiode, hvor der indføres regler, som er i overensstemmelse med EF-traktaten, at undlade at behandle ansøgninger om at iværksætte sådanne aktiviteter, som indgives af personer med juridisk hjemsted i andre medlemsstater? b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, ud fra hvilke kriterier fastsættes da varigheden af denne overgangsperiode? c) Såfremt en overgangsperiode ikke er berettiget, ud fra hvilke kriterier skal de nationale myndigheder da behandle de pågældende ansøgninger?

Sag anlagt den 20. april 2011 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-189/11)

(2011/C 186/27)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved L. Lozano Palacios og C. Soulay, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i medfør af artikel 73, 168, 169, 226 og 306-310 i Rådets direktiv 2006/112/EF⁽¹⁾ af 28. november 2006, om det fælles merværdiafgiftssystem, idet det
 - anvender særordningen for rejsebureauer i tilfælde, hvor rejsetjenesteydelserne er solgt til en anden person end den rejsende
 - udelukker, at den nævnte særordning anvendes på salg til offentligheden, som foretages af detailforhandlere, der handler i eget navn, af rejser, som arrangeres af engrosforhandlere

- tillader rejsebureauer under bestemte omstændigheder at anføre et samlet beløb i fakturaen, som ikke har nogen forbindelse med den moms, der faktisk overvæltes på kunden, og tillader sidstnævnte, forudsat der er tale om en afgiftspligtig person, at trække dette samlede beløb fra den moms, der skal betales, og
 - tillader rejsebureauer, for så vidt som de er omfattet af særordningen, at fastsætte et samlet afgiftsgrundlag for hver enkelt afgiftsperiode.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen er af den opfattelse, at Kongeriget Spaniens anvendelse af særordningen for rejsebureauer er i strid med bestemmelserne i momslovgivningen, for så vidt som den ikke som foreskrevet i direktivet er begrænset til tjenesteydelser til rejsende, men også omfatter transaktioner mellem rejsebureauer.

Desuden er det forhold, at salg til offentligheden, som foretages af detailforhandlere, der handler i eget navn, af rejser, som arrangeres af engrosforhandlere, udelukkes fra særordningen, heller ikke foreneligt med direktivet. Ifølge Kommissionen er der ingen tvivl om, at sådan virksomhed hører ind under den virksomhed, som er omfattet af særordningen.

Kommissionen er af den opfattelse, at også de spanske forskrifter, der, uden noget grundlag i momsdirektivet, tillader rejsebureauer at anføre et samlet beløb i fakturaen, som ikke har nogen forbindelse med den moms, der faktisk overvæltes på kunden, og som tillader sidstnævnte, forudsat der er tale om en afgiftspligtig person, at trække dette samlede beløb fra den moms, der skal betales, er i strid med nævnte direktiv. Ligeledes er de forskrifter, der tillader rejsebureauer, for så vidt som de er omfattet af særordningen, at fastsætte et samlet afgiftsgrundlag for hver enkelt afgiftsperiode, i strid med direktivet.

⁽¹⁾ EUT L 347, s. 1.

Appel iværksat den 28. april 2011 af Lan Airlines S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 8. februar 2011 i sag T-194/09 — Lan Airlines S.A. mod KHIM og Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo, S.A.

(Sag C-198/11 P)

(2011/C 186/28)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Lan Airlines S.A. (ved abogado E. Armijo Chávarri)